

Arrest

nr. 326 624 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 28 juli 2023, dienen diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 2 oktober 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 1 maart 2024.

1.3. Op 9 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 10 oktober 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, [J.W.H.Q.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op [...] in Villavicencio, departement Meta, Colombia waar u zo goed als heel uw leven hebt gewoond. U woonde er samen uw ouders, broers, zussen en later ook met uw vrouw [T.C.G.] (CG [...], OV [...]). Na het behalen van uw middelbaar diploma, bent u beginnen werken. Uiteindelijk trad u in april 2023 in het huwelijk met [T.].

Op 26 mei 2023 om 10 uur in de avond ging u samen met uw vrouw water gaan kopen in een winkel een straat verder van uw huis. Op dat moment is er een moto waarop twee mannen zaten op jullie afgekomen. De man die achterop zat is van de moto gestapt en nam u vast. Uw vrouw kon ontsnappen, en rende naar een willekeurig huis vlakbij. Terwijl [T.] zich in dat huis schuilhield, werd u aangevallen met een mes. U bent beginnen roepen en uiteindelijk kwam er een buurvrouw naar buiten, waarop de daders besloten te vluchten. Bij hun vertrek lieten ze weten dat ze u nog wel zouden vinden. U werd volledig bebloed naar uw ouders gebracht. Vijftien minuten later is de politie toegekomen en die zijn u beginnen ondervragen. Ze hebben u vervolgens in de patrouillewagen naar een gezondheidscentrum gebracht waar u de eerste zorgen toegediend zou krijgen. U werd een week lang arbeidsongeschikt verklaard en bleef thuis. Eens die week gepasseerd was, besloten u en uw vrouw uit veiligheidsoverweging naar de finca van uw tante in Tabio te gaan intrekken. Jullie verbleven er 20 dagen tot jullie de beslissing namen om het land te verlaten. Op 20 juni kochten jullie de vliegtickets waarmee jullie het land zouden verlaten. Op 22 juni dienden jullie een klacht in via de telefoon en de volgende dag zijn jullie teruggekeerd naar Villavicencio om afscheid te nemen van uw familie. Op 25 juni vertrokken jullie naar Bogota om op 27 juni met het vliegtuig te reizen naar Spanje met een transit in Mexico en Guatemala waar jullie op 29 juni toekwamen. U en uw vrouw verbleven een maand lang in Spanje bij vrienden en familie zonder er een asielaanvraag in te dienen, maar kozen er voor de asielprocedure in België te doorlopen. Jullie reisden met de trein naar België en op 28 juli 2023 dienden zowel u als uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In januari 2024 hebben jullie het Openbaar Ministerie gecontacteerd om nieuwe informatie toe te voegen aan de klacht die jullie eerder hadden ingediend. Deze keer brachten jullie informatie aan over de zone waar de dader zich zou kunnen bevinden en de uiterlijke kenmerken van de dader.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Colombia uit vrees dat bendeleden u zouden vermoorden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenote uw origineel paspoort en Colombiaanse identiteitskaart neer. U bezorgde ook een kopie van de geboorteakte van [T.], jullie huwelijksakte, een origineel medisch verslag dat u verkreeg naar aanleiding van de verzorging die u kreeg in het gezondheidscentrum na het incident waarbij u werd aangevallen, foto's van de verwondingen die u opliep en een kopie van de klachtneerlegging op 20 juni 2023. Verder legt u ook uw originele badge neer van het opvangcentrum ter bevestiging van uw adres, een grondplan getekend door zowel u als uw vrouw met daarop markeringen en aanduidingen ter illustratie van het incident, een schermafbeelding van een plattegrond van de wijk waar u de man die u had aangevallen eerder had gezien, e-mails van het Openbaar Ministerie, een kopie van document uitgegeven in 1999 door de Unidad para las Víctimas (Slachtoffereenheid) op naam van uw vrouw en een kopie van een klachtneerlegging ingediend door de grootmoeder van [T.] op 16 juni 2011 naar aanleiding van de problemen die de familie ervaarde met paramilitairen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit de persoonlijke onderhouden komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden vermoord door bendeleden die actief zijn in uw regio in Colombia, nadat u door hen werd aangevallen (CGVS, p. 10-11, 18). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw relaas wordt gekenmerkt door verscheidene markante ontwaarschijnlijkheden, ongeloofwaardigheden en incoherenties, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw aangebrachte asielmotieven.

*Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan **blote beweringen** over de door u beweerde feiten en vluchtaanleiding. U kan geen enkel document voorleggen waaruit zou blijken dat u ooit slachtoffer bent geweest van een aanval door bendeleden. Hoewel u een document voorlegt van het verslag van de klacht die u telefonisch indiende bij de politie (zie administratief dossier, groene map, stuk 6; CGVS, p. 4, 11), dient het CGVS op te werpen dat de inhoud van deze aangifte niet kan beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Daarin staat echter een loutere weergave van uw verklaringen. Het document maakt geen enkele verwijzing naar een betrouwbare verifieerbare externe bron en maakt evenmin melding van vaststellingen die werden gedaan tijdens de onderzoeksdaden. Uit uw verklaringen blijkt dat het Openbaar Ministerie nog steeds geen finaal besluit heeft genomen in uw dossier (CGVS, p. 17). Via e-mail zouden ze u hebben laten weten dat ze de persoon die u heeft aangevallen nog steeds niet hebben kunnen vinden, waardoor er nog geen oplossing voor u werd aangereikt (CGVS, p. 17). Wanneer de vraag aan uw echtgenote werd gesteld wat er uiteindelijk werd gebeurd met deze klacht, dan is het frappant dat zij aangeeft dat die klacht volgens haar werd gearhiveerd (CGVS [T.], p. 11). Niet alleen is het opvallend dat haar verklaring niet overeenkomt met die van u, maar daarbovenop is het merkwaardig dat ze helemaal niet zeker blijkt te zijn van wat er werkelijk met die klacht is gebeurd (CGVS [T.], p. 11). Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.*

Aansluitend kan het vreemd worden bevonden dat u verklaart pas op 22 juni 2023 voor het eerst een klacht te zijn gaan indienen bij de politie (CGVS, p. 11; CGVS [T.], p. 11). Uit zowel uw verklaringen als die van uw partner blijkt dat de aanleiding voor het indienen van de klacht de aanval was geweest waarbij u gewond was geraakt (CGVS p. 10; CGVS [T.], p. 8). Weliswaar geeft u aan dat deze aanval op 26 mei 2023 plaatsvond (CGVS, p. 3, 4, 10). De vaststelling dat u bijna een maand later een klacht bent gaan indienen, is opmerkelijk. Gevraagd waarom u niet eerder een klacht indiende, geeft u aan dat u uit angst niet naar buiten durfde te komen en u mogelijks nog steeds een risico zou lopen in Colombia ondanks het indienen van een klacht (CGVS, p. 17). Dit houdt weliswaar geen steek, aangezien u helemaal niet diende buiten te komen om een klacht in te dienen, want u geeft aan dat het mogelijk was om een telefonische klacht in te dienen. Ook uw echtgenote geeft aan dat ze bang was dat de daders aangehouden zouden worden en vervolgens wraak zouden willen plegen (CGVS, p. 11). Dat ze niet zou willen dat de daders zouden worden gevat, tart alle logica, en plaatst verdere vraagtekens bij jullie aangehaalde vrees. U voegt er verder aan toe dat u de politie ook niet vertrouwde, omdat ze na uw aanval ter plaatse zijn gekomen en u vroegen of u een bendelid was terwijl u aan het afzien was van uw verwondingen (CGVS, p. 11, 12). Dat dergelijke vragen gesteld dienden te worden is begrijpelijk om een zicht te krijgen op de situatie en uw profiel. Bovendien slaagt u er ook niet in om een politierapport van de ondervraging in kwestie voor te leggen aan het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6). Uw verklaringen over het gebrek aan vertrouwen in de politie kunnen dan ook maar moeilijk overtuigen. Ook het familieverleden van uw echtgenote waarbij u wijst op de problemen die ze hebben ervaren met paramilitairen, kan dat niet (CGVS, p. 11). Nochtans werden er destijds meerdere klachten ingediend, maar beweren jullie dat de autoriteiten geen acties zouden hebben ondernomen (CGVS, p. 11; CGVS [T.], p. 8). Aangezien u slechts een document neerlegt van de klacht zelf (zie administratief dossier, groene map, stuk 13), waarin enkel en alleen de verklaringen werden opgenomen, maar dus niet het resultaat van het onderzoek, dient er te worden vastgesteld dat u niet kan overtuigen in uw verklaringen omtrent het onderzoek. Deze door jullie aangereikte uitleg is te vaag en te hypothetisch om aan te tonen dat het daarom voor jullie onmogelijk is een beroep te doen op de huidige Colombiaanse autoriteiten. Bovendien legt u ook nog een document neer van de Unidad de las Víctimas d.d. 18/04/2023 van [T.] waaruit blijkt dat zij in 1999 als slachtoffer erkend werden van het gewapend conflict in Meta, waardoor ze gedwongen ontheemd werd (zie administratief dossier, groene map, stuk 12). Het document toont dus aan – zoals ook blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier – dat uw partner recht had op steun van de Colombiaanse overheid, in casu humanitaire hulp, zoals materiële hulp en huisvesting en er dus degelijk stappen werden gezet om hulp te verlenen aan de familie. Overigens verklaart [T.] dat deze gebeurtenissen geen verband houden met jullie huidige problemen (CGVS [T.], p. 9). Verder dateren de feiten ook van de

periode 1999-2002, toen u zelf nog niet geboren was (CGVS [T.], p. 3, 8-9). Niet in het minst dient hierbij te worden opgemerkt dat de situatie van toen niet te vergelijken valt met de situatie heden ten dage in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. Sinds 2016 kwam er zelfs een vredesakkoord dat een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Dat jullie dan – wat jullie huidige problemen betreft – vanwege, weliswaar betreurenswaardige incidenten die zich in de periode 1999-2002 hebben voorgedaan, zich niet meteen tot de Colombiaanse autoriteiten zouden hebben gericht, is aldus onaannemelijk.

Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart op 20 juni 2023, twee dagen voor het indienen van een klacht bij de politie, reeds vliegtickets te hebben gekocht waarmee u en uw partner het land hebben verlaten (CGVS, p. 11). Dit toont aan dat jullie de in gang gezette procedure tot het verkrijgen van nationale bescherming niet hebben afgewacht. In dat verband wijst het CGVS erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput. Het spreekt voor zich dat u geen bescherming zou krijgen indien u daartoe niet de nodige stappen onderneemt.

Daarbij is ook het verloop van de gebeurtenissen tijdens de aanval opmerkelijk. Zo is het in de eerste plaats opmerkelijk dat u geen duidelijke reden kan aanbrengen waarom u werd aangevallen. U geeft aan in eerste instantie te vermoeden dat het motief van de daders diefstal was, maar plaatst daar toch enige vraagtekens bij (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u dacht dat ze u probeerden te bestelen, stelt u dat dergelijke praktijken een vaak voorkomend fenomeen zijn in de wijk (CGVS, p. 15-16). Toch, voegt u eraan toe, dat ze u niet hebben beroofd, hoewel u de zak die u op dat moment bij had aan de kant had gegooid (CGVS, p. 15-16). Volgens u hadden de daders wel het plan om u te bestelen, maar wijzigden die plannen eens de kap van de dader afviel en u hem herkende (CGVS, p. 16). U beweert dat er een zichtbare verandering plaatsvond in het gedrag van de dader nadat zijn kap was afgefallen, (CGVS, p. 10, 13, 14). Hierdoor kon u hem herkennen, en is hij u veel agressiever beginnen benaderen met zijn mes waarmee hij verschillende steekwonden aanbracht met als doel u te vermoorden (CGVS, p. 10, 13, 14, 15). Eerst en vooral is het daarbij opmerkelijk dat u hem zelfs met kap niet zou hebben herkend, want een kap bedekt enkel het haar maar niet het gezicht. Zelfs u geeft aan dat de helft van zijn gelaat zichtbaar was ook met een kap over zijn hoofd getrokken (CGVS, p. 13). Wanneer u hier specifiek op werd gewezen, beweert u dat de beperkte straatverlichting het moeilijk maakte om hem met kap aan te herkennen, maar deze verklaring kan moeilijk als afdoende worden aanvaard (CGVS, p. 14). Indien de dader niet wilde dat u hem herkende, dan is het vreemd dat hij u op die manier zou benaderen en niet al voordien de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen om hem minder herkenbaar te maken. Voorts dienen er ook bedenkingen gemaakt te worden bij de foto's die u neerlegde ter staving van de verwondingen die u opliep tijdens de aanval. De foto's verwijzen meermaals naar dezelfde wonde aan uw hoofd en been. Gegeven de situatie die u schetste, is het eigenaardig dat u niet meer verwondingen opliep (CGVS, p. 10-11). U geeft weliswaar aan dat hij u probeerde te vermoorden, en u vervolgens agressief is beginnen steken met zijn mes (CGVS, p. 10). U bent uiteindelijk op de grond beland, waardoor hij de volledige controle over u had, en hij alle kansen had om u zwaarder toe te takelen (CGVS, p. 10). Dat u er dan vanaf kwam met de verwondingen die u omschrijft op basis van de foto's die u neerlegt, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 10, 15).

Verder kan het ook maar moeilijk overtuigen dat er op het moment van de aanval verschillende mensen aan hun deur stonden met zicht op het hele gebeuren, maar ze helemaal niet zouden hebben ingegrepen (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS [T.], vraag 5, p. 10-11). U kan ook geen verklaring aanbrengen waarom deze mensen niet zijn tussengekomen (CGVS, p. 15). Uiteindelijk is er dan wel een buurvrouw naar buitengekomen waardoor de twee mannen bang werden en op de vlucht sloegen (CGVS, p. 11; [T.], p. 10). Dat deze buurvrouw er in slaagde om hen af te schrikken, is dan ook uitermate vreemd, gegeven dat er heel wat mensen op datzelfde moment buitenstonden. Men zou dan ook de logische vraag kunnen stellen, waarom die twee mannen niet meteen zijn vertrokken nadat het gezicht van de ene dader herkenbaar werd na het afvallen van zijn kap (zie supra). Niet alleen u kon hem in dat geval identificeren, maar ook alle andere omstanders.

Het is eveneens opmerkelijk dat die andere man op de motorfiets nooit verdere actie heeft ondernomen, noch om uw vrouw te onderscheppen, noch om zijn handlanger bij te staan. Hij zou volgens u gewoonweg op de hoek hebben blijven staan (CGVS, p. 14).

In geval dit incident zich al zou hebben voorgedaan, komt duidelijk uit uw verklaringen naar voren dat het een betreurenswaardig eenmalig incident betreft. In ieder geval bent u op basis van uw verklaringen niet bij machte aannemelijk te maken dat er in jullie hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U geeft ook zelf aan dat u geen idee heeft op ze het al dan niet op u persoonlijk zouden hebben gemunt (CGVS, p. 15). Het spreekt voor zich dat dergelijke verklaringen te vaag en te algemeen zijn om een nood aan internationale bescherming uit af te kunnen leiden. Jullie hebben er

beiden ook geen enkel idee van waarom jullie aangevallen werden, u heeft immers nooit met iemand een conflict gehad, u veronderstelt dat het een gewone overval betrof (CGVS, p. 16). Ook uw vrouw geeft aan dat er geen enkele denkbare reden is waarom jullie werden aangevallen (DVZ, vragenlijst echtgenote, vraag 3.5). Er zijn met andere woorden geen indicaties dat jullie opnieuw door dezelfde actoren zouden worden aangevallen. Immers blijken jullie na het incident ook geen problemen meer te hebben ervaren, zowel in de wijk waar u nog een week na het voorval zou hebben verbleven, alsook op de finca van uw tante in Tabio (CGVS, p. 17). Dit laat sterk vermoeden dat er geen actuele vrees bestaat, en het hier gaat om een eenmalig feit. Indien ze u werkelijk in het vizier zouden hebben, dan hadden ze jullie wellicht niet ongemoeid gelaten. Bovendien hebben jullie geen enkel idee of uw belager na jullie vertrek nog langs geweest is bij jullie familieleden, dat jullie hier niet naar gevraagd hebben is op zijn minst vreemd te noemen, te meer dat hij in de buurt van uw echtgenote haar moeder woont, ook dit doet af aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van jullie asielmotieven (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 idem partner). Dat u, gezien uw belager in de buurt van de moeder van uw echtgenote woont, zelfs nooit naar zijn naam geïnformeerd heeft, is daarbij nauwelijks ernstig te nemen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook het gebrek aan interesse dat jullie aan de dag leggen valt niet te rijmen met de door jullie voorgehouden vrees.

Tot slot kan hier aan toegevoegd worden dat de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging al bij voorbaat in belangrijke mate ondermijnd wordt door het gegeven dat u met het vliegtuig in Spanje toekwam, zonder er de asielprocedure te doorlopen (CGVS, p. 6). U verklaart een maand lang in Spanje te hebben verbleven, maar hebt in die periode nooit een afspraak kunnen maken om er een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 9). U blijft echter vaag over de redenen waarom dit niet mogelijk was, en uit uw verklaring blijkt niet dat u alles in het werk heeft gesteld om te achterhalen hoe u er een verzoek om internationale bescherming kon indienen (CGVS, p. 6). Ook de vage verklaringen van uw partner konden geen duidelijkheid verschaffen (CGVS [T.], p. 8). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt en er uiteraard ook de asielprocedure doorloopt.

De overige door u en uw echtgenote neergelegde stukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw echtgenote betreft, jullie legden jullie paspoorten, identiteitskaarten en de geboorteakte van [T.] neer, dient het CGVS te stellen dat jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet wordt betwist. Ook jullie huwelijk staat in deze beslissing niet ter discussie. De aangifte die u hebt ingediend bij de politie, alsook de e-mailcorrespondentie met het Openbaar Ministerie zijn geenszins in staat om sluitend bewijs te vormen voor de problemen die u hebt ervaren, eenieder kan immers een aangifte indienen en verklaren wat hij wil. De foto's, waarop u te zien bent met verwondingen, zijn niet in staat om uw verklaringen aangaande uw geschetste problemen enigszins te staven. Deze foto's hebben feitelijk geen toegevoegde waarde. Daarbij dient er opgemerkt te worden dat foto's namelijk makkelijk kunnen worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Ook het medisch verslag kan geen uitsluitsel geven over de oorzaak van de kwetsuren die u had opgelopen. De toegangkaart van uw opvangcentrum in België is in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Bij het grondplan getekend door zowel u als uw vrouw en tevens de schermafbeelding met een plattegrond van de wijk, ter illustratie van het incident, dient te worden opgemerkt dat deze uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. De klacht die werd ingediend naar aanleiding van de problemen die de familie van [T.] ervaarde met paramilitairen, volstaat op zich niet om in jullie hoofde een persoonlijke en actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor het document van de Unidad de las Víctimas.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [T.C.G.], verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op [...] in Villavicencio, departement Meta, Colombia waar u altijd hebt gewoond. Sinds 2020 woont u er samen met uw partner, [J.W.H.Q.] (CG [...], OV [...]). U behaalde uw technisch diploma in boekhouding en begon daarna te werken. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas en de beslissing van uw partner (zie ook hieronder):

[idem feitenrelaas eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen dat verzoekster duidelijk verklaard heeft dat zij veronderstelde dat hun klacht gearchiveerd was, gelet op het lange stilzitten van de Fiscalia en de minimale vooruitgang. Zij stellen dat hun verklaringen over het antwoord van de Fiscalia hetzelfde blijven. Zij verwijten de commissaris-generaal een tegenstelling aan te halen die er geen is door hun woorden uit de context te trekken.

Voorts vragen zij om enige empathie, gezien verzoeker aan zijn hoofd werd aangevallen met een mes. Zij leggen uit dat het hun eerste instinct was om onder te duiken, dat zij niet naar buiten durfden te gaan uit angst voor verdere aanvallen door hun belagers en dat zij nood hadden om alles te laten bezinken en te bekomen van de aangrijpende aanval. Zij menen dat het veiliger was om hun locatie te verlaten voordat zij een klacht zouden indienen om zo mogelijke represailles van hun belagers te vermijden. Zij benadrukken dat verzoekers verklaring mondeling werd afgenomen terwijl hij aan het bloeden was en dat hij kort daarna flauwviel. Zij voegen toe dat verzoekers ouders met de politie gesproken hebben, maar dat de politie nooit een schriftelijk verslag heeft opgesteld, waardoor zij geen politierapport kunnen voorleggen.

Zij vervolgen dat zij nog hoop hadden dat de autoriteiten zouden optreden, maar dat dit helaas niet gebeurde, waardoor zij gebruik gemaakt hebben van hun tickets die zij twee dagen vóór de indiening van hun klacht gekocht hadden.

Volgens verzoekers ziet de commissaris-generaal niet in dat de daders de intentie hadden om verzoeker te bestelen. Zij menen dat dit persoonlijk werd toen één van de daders verzoeker wilde vermoorden om te voorkomen dat hij een beschrijving van hem zou geven. Hierdoor zouden zij geen aandacht meer geschonken hebben aan het stelen van de spullen. Zij verwijten de commissaris-generaal de verwondingen van verzoeker onterecht te minimaliseren. Volgens hen kon verzoeker zich tot op zekere hoogte verdedigen tegen de zwaardere messteken en kwamen de burens snel te hulp. Zij benadrukken dat verzoeker duidelijk verklaart dat de kap van de dader zeker de helft van het hoofd bedekte. Volgens hen is het niet verwonderlijk dat de daders moeilijk herkenbaar waren, gelet op de donkere setting in combinatie met verzoekers angst. Verzoekers verwijzen naar een foto als referentie voor het soort kap dat de dader droeg, waaruit volgens hen geconcludeerd kan worden dat de dader moeilijk herkenbaar was.

Daarnaast merken zij op dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de gedragingen en handelingen van derden. Zij weten niet waarom andere burens niet hebben ingegrepen of waarom de medeplichtigen niet doortastender hebben opgetreden.

Vervolgens verwijzen verzoekers naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stellende dat het eenmalig incident persoonlijk werd omdat het uiteindelijke doel van de dader was om verzoeker te vermoorden. Zij benadrukken dat verzoeker in het verleden zwaar werd toegetakeld, dat hij hieraan kon ontsnappen, maar dat hij zonder twijfel bij terugkeer een doelwit zal worden en hij niet kan rekenen op de efficiënte bescherming van de Colombiaanse autoriteiten.

Voorts geven zij aan dat zij geprobeerd hebben om een beschermingsverzoek in te dienen in Spanje door een afspraak te boeken via de website, maar dat dit niet eenvoudig bleek. Zij stellen dat hen werd meegedeeld dat de procedure ingewikkeld was, zeer lang zou duren en dat zij zouden moeten betalen. Zij kozen ervoor om door te reizen naar België, waar hun procedure wel snel zou kunnen worden opgestart.

Tot slot menen zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijzen hiervoor naar het COI Focus rapport, dat volgens hen vaststelt dat er een aanwezigheid is van gewapende groeperingen in 31 van de 32 provincies in Colombia en dat er een stijging is van gewelddadige sterfgevallen. Zij benadrukken dat het rapport concludeert dat er tot nu toe geen sprake is van een duidelijke verbetering van de veiligheid, noch in de steden, noch op het platteland. Zij wijzen eveneens op het rapport van Human Rights Watch van 2024 waaruit zou blijken dat gewapende groeperingen zich schuldig blijven maken aan ernstig misbruik van burgers, moorden, rekrutering van kinderen, verkrachting en dat de autoriteiten er niet in slagen effectieve bescherming te verlenen aan de slachtoffers. Zij besluiten dat het bijzonder onredelijk is te stellen dat zij zonder enig probleem zouden kunnen terugkeren naar Colombia en er een menswaardig leven zouden kunnen leiden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgend nieuw stuk:

- Foto voorbeeld capuchon.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Colombia gedood te worden door bendeleden, die actief zijn in hun regio en die verzoeker hebben aangevallen.

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal dat het relaas van verzoekers gekenmerkt wordt door verscheidene markante ongeloofwaardigheden, onwaarschijnlijkheden en incoherenties, waardoor zij weigert verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt dat zij geen reëel risico op ernstige schade lopen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoekers komen nauwelijks verder dan blote beweringen over de door hen beweerde feiten en vluchtaanleiding, nu zij geen enkel document kunnen voorleggen waaruit zou blijken dat verzoeker het slachtoffer is geweest van een aanval door bendeleden. Het door verzoekers neergelegde verslag van de politieklacht kan niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde gebeurtenissen gezien (a) dit slechts een loutere weergave van hun verklaringen betreft; (b) dit niet ondersteund wordt door geloofwaardige en plausibele verklaringen; (c) het opmerkelijk is dat zij de klacht pas een maand na de vermeende aanval ingediend hebben;

ii) Het is opmerkelijk dat verzoekers twee dagen vóór het indienen van hun klacht bij de politie reeds vliegtuigtickets gekocht hebben waarmee zij het land verlaten hebben, waardoor zij de in gang gezette procedure tot het verkrijgen van nationale bescherming niet hebben afgewacht;

iii) Het verloop van de gebeurtenissen tijdens de aanval is opmerkelijk gezien zij (a) geen duidelijke redenen kunnen aanbrengen waarom verzoeker werd aangevallen; (b) het opmerkelijk is dat verzoeker de dader zelfs met een kap niet herkend zou hebben; (c) het eigenaardig is dat verzoeker niet meer verwondingen opliep tijdens de aanval; (d) het niet overtuigend is dat er op het moment van de aanval verschillende mensen aan hun deur stonden met zicht op het hele gebeuren, maar dat zij niet zouden hebben ingegrepen; (e) het opmerkelijk is dat de andere man op de motorfiets nooit verdere actie ondernomen heeft;

iv) Er zijn geen indicaties voorhanden dat verzoekers opnieuw door dezelfde actoren zouden worden aangevallen en dat dit meer betreft dan een betreurenswaardig eenmalig incident, daar (a) zij geen idee hebben of zij het al dan niet persoonlijk op verzoeker gemunt hebben; (b) zij er geen idee van hebben waarom zij werden aangevallen; (c) zij na het incident geen problemen meer ervaren hebben; (c) zij niet weten of hun belagers na hun vertrek nog zijn langsgeslagen bij hun familieleden;

v) De ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers' vrees voor vervolging wordt in belangrijke mate ondermijnd doordat zij in Spanje de asielprocedure niet doorlopen hebben;

vi) De overige door verzoekers neergelegde documenten zijn niet bij machte een ander zicht op bovenstaande appreciatie te werpen, daar (a) hun paspoorten en identiteitskaarten, de geboortakte van T. en hun huwelijksakte elementen aanduiden die niet betwist worden; (b) hun aangifte bij de politie en de e-mailcorrespondentie met het Openbaar Ministerie geen sluitend bewijs vormen voor de problemen die zij ervaren hebben, gezien eenieder een aangifte kan indienen en kan verklaren wat hij wil; (c) de foto's van verzoekers verwondingen niet in staat zijn om hun verklaringen aangaande de door hen geschetste problemen te staven, gezien zij makkelijk gemanipuleerd en in scène gezet kunnen worden en het volstrekt onduidelijk is in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden gemaakt werden; (d) het medisch verslag geen uitsluitel kan geven over de oorzaak van de opgelopen kwetsuren; (e) de toegangkaart van hun opvangcentrum in België niet relevant is voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming; (f) het getekend grondplan en de schermabbeelding met een plattegrond van de wijk, ter illustratie van het incident hun relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken; (g) de klacht die werd ingediend naar aanleiding van de problemen die de familie van T.ervaarde met paramilitairen en het document van de *Unidad de las Víctimas* op zich niet volstaan om in hun hoofde een persoonlijke en actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

4.3.3. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijven. De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt en dat zij niet aannemelijk maken dat zij Colombia verlaten hebben omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging.

4.3.3.1. Verzoekers, die een maand lang in Spanje verbleven hebben zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO verzoeker, p. 6; NPO verzoekster, p. 8), vertonen geen gedrag dat verwacht kan worden van iemand die een dringende nood aan internationale bescherming heeft, zoals ook terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Van een asielzoeker, die beweert een risico op vervolging te lopen in zijn land van herkomst, kan verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk internationale bescherming wilt tegen zijn vervolger(s) en dat het land dat hierin voorziet van ondergeschikt belang is. Waar zij in hun verzoekschrift herhalen dat zij geprobeerd hebben een afspraak te maken via de website, maar dat zij niet ontvangen werden en dat hen werd meegedeeld dat het om een lange en ingewikkelde procedure zou gaan (NPO verzoekster, p. 8; NPO verzoeker, p. 6), beperken zij zich tot loutere blote beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd en die aldus niet beschouwd kunnen worden als verantwoording voor hun toelating handelen, wat reeds een negatieve indicatie vormt voor de ernst van hun voorgehouden vrees.

4.3.3.2. Verzoeker zou zijn aangevallen door bendeleden die actief zijn in hun regio (NPO verzoeker, p. 11-12). Nog los van de geloofwaardigheidsbeoordeling, is er geen verband voorhanden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Verzoekers zijn immers niet in staat aan te duiden door wie of waarom verzoeker werd aangevallen en hun verklaringen laten evenmin toe vast te stellen dat die aanval te wijten zou zijn aan één van de gronden zoals vermeld in het Vluchtelingenverdrag (NPO verzoeker, p. 15-16). Waar zij in hun verzoekschrift betogen dat de daders de intentie hadden om verzoeker te bestelen, dat dit incident uiteindelijk geëscaleerd zou zijn toen één van de daders kon herkend worden en zij verzoeker zouden willen vermoorden, bevestigen zij in wezen dat hun vlucht uit Colombia louter is ingegeven door gemeenrechtelijke criminele feiten, zonder dat er een nexus met enige vervolgingsgrond, zoals opgenomen in voormeld verdrag kan worden ontwaard.

Hierbij komt dat de problemen van verzoeksters familie in 1999 evenmin volstaan om in verzoekers' hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoekster verklaart immers dat deze gebeurtenissen geen verband houden met hun huidige problemen (NPO verzoekster, p. 9). Bovendien dateren deze problemen uit een periode waarin verzoeker nog niet eens geboren was (NPO verzoekster, p. 3, 8-9) en blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de veiligheidssituatie in Colombia de afgelopen jaren aanzienlijk is verbeterd. De documenten die ter staving van die problemen worden neergelegd, doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

4.3.3.3. Vervolgens zijn de voorgehouden problemen alleszins niet voldoende zwaarwichtig om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers blijkt dat de vermeende aanval op verzoeker een eenmalig feit betreft, zonder enige concrete indicatie dat zij opnieuw door dezelfde belagers zouden worden aangevallen. Verzoeker erkent zelf niet te weten of hij doelgericht werd aangevallen (NPO verzoeker, p. 15-16), terwijl verzoekster verklaart dat er geen reden is waarom zij aangevallen zouden zijn (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst verzoekster 28.09.23, vraag 3.5). Verzoeker stelt initieel dat hij vermoedt dat zij hem wilden bestelen, maar voegt hier ook onmiddellijk aan toe dat hij hier zelf zijn twijfels over heeft, gezien zij hem uiteindelijk niet beroofd hebben. Hij verklaart uitdrukkelijk dat hij nog nooit met iemand een conflict gehad heeft en baseert zijn vermoeden slechts op het gegeven dat dergelijke praktijken veelvoorkomend waren in hun buurt (NPO verzoeker, p. 15-16). Daarnaast hebben zij na de aanval geen verdere problemen ondervonden, noch in de week die zij nog in hun woning doorbrachten, noch in de periode nadien waarin zij op de *finca* van verzoekers tante verbleven (NPO verzoeker, p. 17). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat hun belagers het na deze aanval persoonlijk op hen gemunt hadden. Hierbij komt dat zij getuigen van een opmerkelijke desinteresse aangaande kernelementen van hun beschermingsverzoek, nu zij geen navraag deden bij hun familieleden over eventuele verdere incidenten na hun vertrek en zij nooit geprobeerd hebben verdere informatie over hun belager te bekomen (NPO verzoeker, p. 18) terwijl deze nochtans in de nabijheid van verzoeksters moeder zou wonen (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst verzoeker 28.09.23, vraag 3.5.).

4.3.3.4. Het onderzoek van voorliggend verzoek om internationale bescherming dient te gebeuren volgens een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling in het kader waarvan moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde stukken voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het geheel van neergelegde documenten en verzoekers' verklaringen noopt tot de vaststelling dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus aannemelijk te maken.

4.3.3.4.1. Het verslag van de telefonische klacht die zij op 22 juni 2023 indienden bij de Colombiaanse politie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, NPO verzoeker, p. 4, 5, 11) werd louter opgesteld op basis van verzoekers' verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers zijn bovendien niet consistent over de verdere opvolging van hun klacht, wat de bewijswaarde ervan verder op de helling plaatst. Verzoeker verklaart dat het Openbaar Ministerie nog geen finaal besluit genomen heeft. Hij voegt toe dat zij via mail lieten weten dat zij de persoon nog niet gevonden hebben, dat alles rustig is gebleven en dat zij nog geen oplossing gevonden hebben (NPO verzoeker, p. 17; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11). Verzoekster geeft daarentegen aan dat zij denkt dat de klacht gearcheeerd is (NPO verzoekster, p. 11). Het betoog in hun verzoekschrift, dat dit louter een veronderstelling was van verzoekster omdat de autoriteiten lang hadden stilgezeten strookt niet met de notities van het persoonlijk onderhoud. Immers, gevraagd waarom verzoekster denkt dat hun klacht gearcheeerd werd, stelt zij uitdrukkelijk dat dit zo in de mail benadrukt werd. Haar echtgenoot maakt hier echter geen enkele melding van (NPO verzoekster, p. 11; NPO verzoeker, p. 17). Van verzoekers kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat zij kennis hebben of zich informeren over de documenten die zij neerleggen met het oog op hun verzoek om internationale bescherming, wat zij *in casu* nalieten om te doen. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat verzoekers' klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd werd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht en de mailcorrespondentie met het Openbaar

Ministerie, die aldus niet meer bevatten dan hun eigen verklaringen, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend en kan daaruit niet worden afgeleid dat verzoeker effectief werd aangevallen door bendeleden.

Hierbij komt dat verzoekers hun klacht pas ingediend hebben op 22 juni 2023, terwijl de vermeende aanval op verzoeker reeds dateerde van één maand voordien, op 26 mei 2023 (NPO verzoeker, p. 3-4, 10-11; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). Gezien de ernst van het incident en er redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekers een snelle arrestatie van de daders zouden willen bekomen en hen niet de kans zouden willen geven om hieraan te ontsnappen, kan niet worden aangenomen dat zij een maand zouden wachten om alles te laten bezinken. Bovendien kunnen verzoekers hun laattijdige indiening bezwaarlijk vergoelijken door erop te wijzen dat zij niet durfden naar buiten komen (NPO verzoeker, p. 17; NPO verzoekster, p. 11) en dat het veiliger was om de klacht in te dienen nadat zij hun locatie verlaten hadden, nu hun klacht ook telefonisch kon worden ingediend (NPO verzoeker, p. 11) en zij juist naar de *finca* van verzoekers tante gegaan waren uit veiligheidsoverwegingen (NPO verzoeker, p. 11; NPO verzoekster, p. 11). Verzoekers kunnen zich evenmin verschuilen achter een vermeend gebrek aan vertrouwen in de politie (NPO verzoeker, p. 11-12). Waar zij betogen dat zij de politie wantrouwden omdat verzoeker ondervraagd werd alsof hij mogelijks zelf een bendelid was (*ibid.*) en waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat hiervan nooit een schriftelijk rapport werd opgesteld, beperken zij zich tot een louter blote bewering, zonder deze te ondersteunen met enig begin van bewijs. Bovendien staat dit vermeend gebrek aan vertrouwen in de politie haaks op de vaststelling dat zij uiteindelijk wel een klacht indienden en op hun betoog in het verzoekschrift dat zij nog steeds hoop hadden dat de autoriteiten hun klacht serieus zouden nemen en zouden optreden. Verzoekers betwisten voorts niet dat verzoeksters familieverleden geen factor is die hen zou hebben belet om tijdig een klacht in te dienen. De desbetreffende documenten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 12-13), tonen weliswaar aan dat verzoekster in 1999 als slachtoffer van het gewapend conflict in Meta werd erkend, maar bevestigen niet dat dit het onmogelijk maakte om een beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten. Integendeel, verzoekster had op basis van dit conflict recht op steun van de Colombiaanse overheid, zoals ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1, p. 22).

4.3.3.4.2. Hoewel het door verzoekers voorgelegde medisch verslag (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) verschillende verwondingen vermeldt die verzoeker heeft opgelopen, geeft het niet weer waarvan deze letsels het gevolg zijn en worden de omstandigheden waarin de letsels zouden zijn veroorzaakt, alleszins niet verder geschetst. Rekening houdend met de voorgaande vaststellingen, evenals de vaststelling dat een medisch attest ook geen uitsluitsel kan geven over de ware oorzaak van de vastgestelde letsels – waarbij artsen, op basis van de verklaringen van hun patiënt weliswaar vermoedens kunnen hebben over de oorzaak van de letsels, maar nooit de precieze feitelijke omstandigheden kunnen schetsen – kan op grond van dit attest geen vrees in vluchtelingenrechtelijke zin worden afgeleid. De foto's van verzoekers verwondingen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) zijn loutere privé-foto's, die, door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie, geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, waardoor hun bewijswaarde zeer gering is. Evenmin laten de foto's toe enige conclusies te trekken over de oorzaak en omstandigheden waarbinnen deze verwondingen werden opgelopen. Bovendien zijn de verwondingen aan verzoekers hoofd en been, zoals die worden weergegeven op de foto's, moeilijk te rijmen met verzoekers verklaringen dat zijn belager hem agressief is beginnen steken met een mes met de bedoeling om hem de doden. Dat hij zich goed wist te verdedigen en dat de burens snel te hulp kwamen, betreft geen dienstig verweer. Gezien hij op de grond gevallen was, maakte dit hem een makkelijk doelwit voor zijn belager, die hem volgens verzoeker wilde vermoorden omdat hij herkend kon worden, waardoor niet kan worden ingezien waarom hij niet zwaarder toegetakeld was (NPO verzoeker, p. 10-11, 15).

4.3.3.4.3. Tot slot wordt niet betwist dat de paspoorten en identiteitskaarten van verzoekers, alsook hun huwelijksakte en de geboorteakte van T., (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-3), zich enkel uitspreken over verzoekers' identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand, doch geen ander licht werpen op de beoordeling van hun vrees en vluchtrelaas. Evenmin wordt betwist dat de toegangskaart van het opvangcentrum (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) geen betrekking heeft op hun asielrelaas. Het getekend grondplan en de schermabeelding met een plattegrond van de wijk (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8, 10), tonen hoe dan ook niet aan dat verzoeker zou aangevallen zijn door bendeleden.

4.3.3.5. Verzoekers tonen niet aan dat zij alle middelen in het land van herkomst uitgeput hadden alvorens de drastische beslissing te nemen om hun herkomstland te verlaten. Verzoekers kochten op 20 juni 2023, met name twee dagen voordat zij hun klacht bij het Openbaar Ministerie ingediend hadden, reeds vliegtuigtickets om Colombia te verlaten (NPO verzoeker, p. 11). Het is allerm minst ernstig dat verzoekers wel de moeite zouden doen om een klacht in te dienen, maar dan terzelfdertijd besluiten het resultaat ervan niet af te wachten en het grondgebied te verlaten. Dat het aankopen van de vliegtuigtickets slechts een "plan B" was voor het geval de autoriteiten niet zouden ingrijpen, betreft geen dienstig verweer. Indien zij werkelijk hoopten

op tussenkomst van de autoriteiten, had het voor de hand gelegen eerst het resultaat van de klacht af te wachten alvorens maatregelen te nemen om het land te verlaten.

4.3.3.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te oordelen dat verzoekers een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk te maken. De overige motieven in de bestreden beslissingen zijn overtuigend en niet determinerend. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming of vernietiging van de bestreden beslissingen.

4.3.4. Het geheel aan elementen aanwezig in het rechtsplegingsdossier en bezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' vluchtrelaas en zij niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de provincie Meta, waar verzoekers zouden hebben verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia (AD CGVS, deel DVZ, Verklaringen DVZ verzoeker en verzoekster 28.09.23, punt 10), worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse zoals weergegeven in de bestreden beslissingen gestoeld is niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de door verzoekers aangehaalde COI Focus en het meest recente rapport van *Human Rights watch* kan niet worden afgeleid dat in het departement Meta sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Nu geoordeeld werd dat er geen sprake is van vervolging of ernstige schade en voorts er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geviséerd in Colombia, is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige

stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt aldus niet.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO